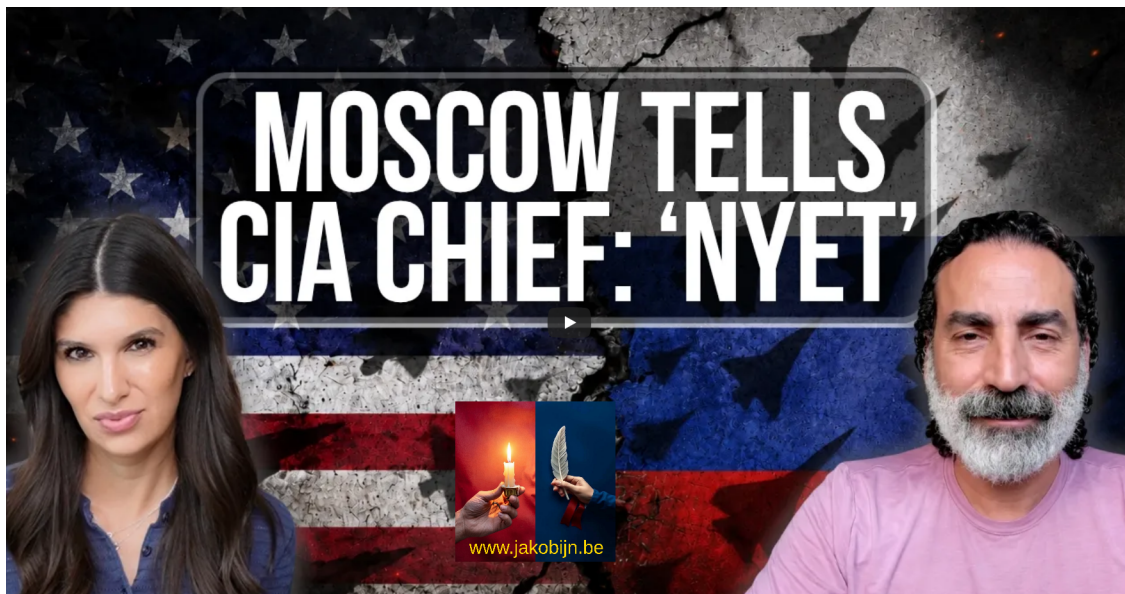

Waarom Washington faalt in zijn economische oorlog tegen Iran en Rusland

Door Frank , 27 augustus 2026

Waarom Washington faalt in zijn economische oorlog tegen Iran en Rusland

De Illusie van Imperiale Controle: Een Hegemoon in Ontkenning

Door Frank Dumon

Op deze late zomerse dag, 27 augustus 2026, blijft de geopolitieke realiteit zich onverbbidlijk opdringen aan een Westen dat steeds meer moeite heeft om de eigen achteruitgang te erkennen. Een recent interview van Rachel Blevins met de Palestijns Syrische journalist en directeur van Free Palestine TV, Laith Marouf, schetst een onthullend beeld van de huidige dynamiek in het Midden-Oosten en de bredere mondiale machtsverhoudingen. De aanleiding is een ogenschijnlijk onverwachte, maar bij nader inzien wanhopige zet van de huidige Amerikaanse administratie: de lancering van 'Operation Economic Outcast', een campagne die erop gericht is landen te straffen die nog steeds zaken doen met Iran, gekoppeld aan een mysterieus, onaangekondigd bezoek van CIA-directeur John Ratcliffe aan Moskou.

Voor de oplettende waarnemer, en in het bijzonder voor hen die de historische patronen van imperiale overreach bestuderen, is deze gang van zaken geen verrassing. Het is de klassieke reflex van een afnemende hegemoon: wanneer militaire en diplomatieke middelen falen, grijpt men naar economische dwang en dreigementen. Maar zoals Marouf haarfijn analyseert, is de wereld veranderd. Iran is, na wat in het interview wordt omschreven als een absolute nederlaag van de Verenigde Staten in een 40-daags conflict, herrezen als een van de vier grote mogendheden op aarde. De poging van Washington om Rusland en China te dwingen hun banden met Teheran te verbreken, is niet alleen een onderschatting van de strategische diepgang van deze allianties, maar ook een fundamentele miskennis van de nieuwe, multipolaire realiteit. Dit artikel ontleedt de kernpunten van het interview, plaatst ze in een breder historisch en geopolitiek kader, en biedt een scherpe kritiek op de ideologische blindheid die het huidige westerse buitenlandse beleid stuurt.

Operatie 'Economische Outcast': Sancties als Theater voor het Binnenland

De recente aankondiging van het Amerikaanse ministerie van Financiën om nieuwe sancties op te leggen aan bijna 60 individuen en entiteiten, verspreid over Hongkong, Singapore, Zwitserland, de VAE, Maleisië, de Marshalleilanden, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Syrië, Oekraïne, Griekenland en China, moet niet worden gezien als een teken van kracht, maar van impotentie. Zoals Marouf terecht opmerkt, heeft de Verenigde Staten Iran al decennia lang onderworpen aan het maximaal haalbare sanctieregime. Er is simpelweg niets nieuws of vernietigends meer te bedenken dat Iran direct treft zonder de wereldeconomie in een neerwaartse spiraal te storten.

De nieuwe sancties zijn dan ook niet primair gericht op Iran zelf, maar op derde partijen. Het is een poging om de schroeven aan te draaien bij vazalstaten en kleinere economieën die niet over de middelen beschikken om weerstand te bieden. De keuze om Chinese banken vooralsnog te ontzien is geen teken van mildheid, maar van pure economische noodzaak. China is op dit moment de enige economische motor die de wereldeconomie draaiende houdt. Een directe aanval op het Chinese financiële systeem zou leiden tot een radicale ineenstorting van de wereldhandel, een scenario waar zelfs de meest havikachtige elementen in Washington van terugdeinzen. In plaats daarvan kiest men voor het maken van voorbeelden van kleinere spelers, in de hoop dat angst voor secundaire sancties een afschrikkend effect zal hebben.

Deze strategie negeert echter een cruciale realiteit: de veerkracht van de zwarte markt en de verdieping van de landcorridors. De handel tussen China, Rusland en Iran versnelt juist. Er worden nieuwe spoorlijnen aangelegd en de scheepvaart op de Kaspische Zee wordt geïntensiveerd om de gaten op te vullen die eventuele verstoringen van de traditionele zeeroutes zouden kunnen veroorzaken. De Amerikaanse en Europese sancties zijn een papieren tijger geworden, een theaterstuk bedoeld om het eigen publiek en de wankelende onderdelen van het imperium te laten geloven dat er nog steeds controle wordt uitgeoefend.

De Onwrikbare As: Waarom Rusland Iran Niet Zal Laten Vallen

Het onaangekondigd bezoek van CIA-directeur John Ratcliffe aan Moskou wordt in westerse media voorgesteld als een poging om Rusland te waarschuwen of zelfs te smeken om de banden met Iran te verbreken. De Kremlin reactie was veelzeggend: er werd bevestigd dat er contact was met de inlichtingendiensten, maar nadrukkelijk niet met president Poetin, gevolgd door een directe Russische veroordeling van de unilaterale sancties. Dit was geen toeval, maar een berekende diplomatieke "slap in the face".

Marouf stelt een cruciaal historisch onderscheid: het moment dat Rusland mogelijk zou hebben overwogen om Iran te laten vallen, is allang voorbij. Tijdens de eerdere fasen van de conflicten in de regio, toen de leiders van het verzet (zoals Hassan Nasrallah en het Hamas leiderschap) werden geliquideerd en de Iraanse president om het leven kwam, heerste er in Moskou mogelijk de perceptie dat de As van het Verzet verzwakt was en dat men zich moest terugtrekken om de eigen bases in Syrië te redden. Dat moment is echter voorgoed voorbij.

Vandaag is de realiteit omgekeerd. De Verenigde Staten zijn de partij die zich terugtrekt uit West-Azië, terwijl de As van het Verzet zich op het hoogtepunt van zijn militaire kracht bevindt. Iran is uit een direct conflict met de VS als overwinnaar naar voren gekomen. Voor Rusland is er geen enkel strategisch of economisch voordeel om deze bondgenoot nu te laten vallen. Integendeel, de recente Russische militaire escalatie in Oekraïne – met grotere wapens, diepere opmars en een verwoestende aanpak van de Oekraïense kust – toont aan dat Moskou niet bang is voor verdere confrontatie. Rusland voelt zich juist gesterkt door de gebleken kwetsbaarheid van het westerse militaire apparaat. Eventuele dreigementen van de CIA achter gesloten deuren, mogelijk ingegeven door de invloed van zionistische lobby's of oligarchen binnen Rusland, wegen niet op tegen de harde geopolitieke belangen van een diepgaande strategische partnerschap met Teheran en Peking.

Ideologie boven Redelijkheid: Het Zionisme als Motor van Imperiaal Verval

Een van de meest doordringende observaties in het interview is de analyse van de drijfveren achter het westerse beleid. In een rationeel, puur kapitalistisch en imperiaal model zou de Verenigde Staten allang hebben ingezien dat het handhaven van een conflict met Iran economisch zelfmoord is. Men zou, zoals Marouf scherp stelt, gemakkelijk een meer gehoorzame figuur hebben kunnen installeren en de 'soft power' van het Westen hebben gespaard. De concepten van internationaal recht, mensenrechten en vrijheid van meningsuiting zijn echter zonder pardon in de vuilnisbak gegooid.

Waarom? Omdat ideologie momenteel de primaire drijfveer is van de besluitvorming in Washington en de Europese hoofdsteden. De ideologische verplichting om de zionistische entiteit in Palestina te handhaven, ongeacht de kosten, heeft elke vorm van rationele kosten-batenanalyse overstemd. Het Westen brandt zijn eigen historische legitimiteit en morele autoriteit op om een koloniaal project in stand te houden dat fundamenteel gebaseerd is op apartheid en uitsluiting. Dit is geen toeval, maar een structureel kenmerk van de huidige fase van het imperium: de contradicties worden zo scherp dat ze het systeem van binnenuit beginnen op te eten.

Deze ideologische starheid wordt verergerd door binnenlandse politieke cycli. Met de Amerikaanse midterm elections in het verschiet, is er een behoefte aan afleiding en een 'sterke man'-retoriek. Een comfortabele status quo is niet verkoopbaar aan het electoraat. Tegelijkertijd drijft de binnenlandse politieke stagnatie in Israël de leiderschap daar tot steeds verdere escalatie om hun eigen machtspositie te consolideren. Deze convergentie van binnenlandse politieke noden in de VS en Israël maakt een toename van de vijandelijkheden in de komende weken niet alleen waarschijnlijk, maar bijna onvermijdelijk. Iran en de As van het Verzet zijn zich hiervan bewust en zullen niet passief afwachten. Zoals Marouf aangeeft, heeft Iran al bewezen de economieën van de vazalstaten in het Arabisch schiereiland effectief te kunnen raken, zoals de aanvallen op de Saoedische scheepvaart in de Rode Zee en de Golf van Akaba. Verdere escalatie zal de olieprijs opdrijven en de westerse economieën harder raken dan welke sanctie ook.

De Syrische Paradox en de Ontmaskering van de 'Terrorismelijst'

Als kers op de taart van deze geopolitieke absurditeit, meldt het interview dat de Verenigde Staten Syrië deze week van de lijst van staatssponsors van terrorisme

hebben verwijderd. Voor de oningewijde lijkt dit een stap naar normalisering. Voor de scherpe analist is het een onthullende paradox die de ware aard van deze lijsten blootlegt.

Syrië stond decennialang op deze lijst, ondanks dat het een seculiere, multi-etnische en multi-confessionele staat was die een van de veiligste havens voor christenen in de regio bood. Er is geen enkele historische registratie van Syrische burgers die terrorisme buiten de eigen landsgrenzen hebben gepleegd. De lijst was nooit een objectieve maatstaf voor veiligheid; het was een politiek instrument om elke staat die de Amerikaanse hegemonie en de zionistische onderdrukking tegenwerkte, te demoniseren.

De ironie is nu compleet: de lijst wordt opgeheven op een moment dat, volgens Marouf, figuren met banden met al-Qaida en ISIS (zoals Mohammed al-Jolani) de feitelijke controle over het land hebben, gesteund door internationale terroristen die nu als 'ambassadeurs' in Washington worden ontvangen. Dit bewijst onweerlegbaar wat critici al jaren roepen: op de Amerikaanse terrorismelijst staan geen terroristen, maar staten die weigeren zich te onderwerpen. Als een erkende terroristische leider plotseling in een duur pak wordt gestoken en op het Witte Huis wordt ontvangen, is de maskerade voorbij. De gordijnen van de 'Wizard of Oz' zijn volledig opengetrokken. Wat we nu zien in Syrië is geen vrede, maar een door de VS en Israël gesteunde bezetting waarbij tienduizenden Syriërs verdwijnen en etnische zuiveringen plaatsvinden. De verwijdering van de lijst is geen overwinning voor de mensenrechten, maar een bureaucratische goedkeuring van de nieuwe, door het

Westen gesteunde hyena's die het land verscheuren.

Conclusie: De Prijs van de Illusie

Het interview met Laith Marouf is een sobere, maar noodzakelijke correctie op de westerse mainstream narratieven. Het laat zien dat de Verenigde Staten, gedreven door ideologische rigiditeit en binnenlandse politieke paniek, bezig zijn met een economische oorlog die ze niet kunnen winnen, tegen een alliantie (Rusland-China-Iran) die economisch en militair veerkrachtiger is dan ooit. De mysterieuze reis van de CIA naar Moskou is geen teken van meesterlijk diplomatiek schaakspel, maar van een wanhopige polsvoeling van een macht die beseft dat de wereld aan haar ontsnapt.

Voor Europa, en in het bijzonder voor België, is het van cruciaal belang om niet blindelings mee te gaan in dit zelfvernietigende beleid. De sympathie voor de opkomst van het mondiale Zuiden en de realistische erkenning van de Russische en Aziatische positie zijn geen radicale standpunten, maar de enige rationele basis voor een onafhankelijk buitenlands beleid. De illusie dat het Westen de wereld nog steeds eenzijdig kan vormgeven, heeft zijn prijs. En die prijs wordt betaald door de gewone burger, door de slachtoffers in Syrië en Palestina, en door de toekomst van de internationale rechtsorde.

Bron: Dit artikel is gebaseerd op een transcript van het interview tussen [Rachel Blevins en Laith Marouf](#) (Executive Director, Free Palestine TV), uitgezonden op 26 augustus 2026. De analyse en contextuele duiding zijn toegevoegd door De Jakobijn om de geopolitieke implicaties voor een Nederlandstalig publiek te verhelderen.

<https://youtu.be/-Qz3cwKVJTk>